

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Būna, – ateina tokia diena, kai suprantai tas ypatingas permainų paslaptis, kurios įvyksta netikėto “staiga” stiliuje.

Rytas prasideda lengvu šaltuku ir lietumi, ir iš įpratimo pagalvoju: na va.., reiškia... Reiškia planai dienai keičiasi, apsirengti reikia atitinkamai, ir apskritai, bus taip ir taip, o nebus to ir to...

Praėjo vos pora valandų. Nušvito saulė, tarsi ir nebuvo šaltuko ir lietaus. Tarsi ir nebuvo tų mano lietingų minčių, lyg būčiau atsidūręs visai-visai kitoje, visiškai kitoje tikrovėje.

Ir užplūsta galvojimai, įvairūs prisiminimai... Buvo, taip, buvo.., nutikdavo sudėtingos situacijos, net sunkios... Ir taip pat kažkas įprastai-niūraus skamba viduje: na va.., štai ir nutiko, reiškia, taip bus visada, o kitaip niekada...

Beť pakakdavo vos kelių sekundžių pasitikėjimo gyvenimu, Kūrėju, vos kelių sekundžių pabūti, taip, galbūt, silpnu, beť labai Dievo mylimu vaiku.., ir vėl viskas pasikeičia. Tik sugebėk, žmogau, stabtelk ir pabandyk paleisti tai, kas gimsta iš vakarykštės patirties, ir pasakyti: taip, taip jau tik buvo, beť aš tikiu, kad viskas bus naujai ir gerai. Tiesiog štai taip savyje, viduje pareikšti be kažkokios logikos ir įrodymų, iš anksto: tikiu – viskas bus gerai.

Todėl ir sakoma: “patikėsi – pamatysi!”.

Tada – lyg nebūta šalčio viduje! Ir lietaus akyse... Koks vis dėlto šviesus tas tikėjimo ir pasitikėjimo pojūtis!..

Todėl ir sakome viskam “taip”, viskam, kas keičiasi į gerąją pusę. Nors ir ne visada dabar atrodo taip, kaip iš pirmo žvilgsnio. Tad: patikėsim – pamatysim!

**“Ateina už mane galingesnis, –
sako Jonas:**

– Jisai krikštys jus

Šventąja Dvasia ir ugnimi.”

Plg. Mk 9, 7

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 42, 1–4. 6–7; Ps 28, 1a ir 2. 3ac–4. 3b ir 9b–10; Apd 10, 34–38

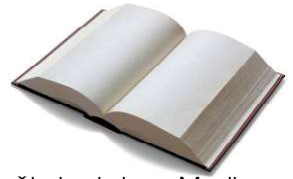
Psalmės atliepas

Šlovink Viešpatį, mano siela, – Jis yra be galo didis!

Evangelija pagal Luką (3, 15–16, 21–22)

Stiprėjant žmonių lūkesčiams ir daugeliui pradėjus spėlioti, ar čia kartais ne Mesijas, Jonas visiems kalbėjo: „Aš, tiesa, krikštijū jus vandeniu, bet ateina už mane galingesnis, kuriam aš nevertas atrišti kurpių dirželio. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi.“

Kai, visai tautai krikštijantis, ir Jėzus pasikrikštijęs meldėsi, atsivėrė dangus, ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu nusileido ant jo tarsi balandis, o balsas iš dangaus prabilo: „Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosiu“.

Evangelijos komentaras:

Jonas krikštijo Jordano upėje tuos, kurie išpažindavo savo nuodėmes, kad jiems jos būtų atleistos. Bet štai prieš Joną atsistoja Tas, kuris be jokios nuodėmės. Jis pasaulio Šviesa, kurio žibėjime turi pranykti nuodėmės tamsa.

Jonas atėjusiam pas jį krikštytis Jėzui sako: „Tai aš turėčiau būti tavo pakrikštytas, o tu ateini pas mane!“ (Mt 3, 14). Jonas yra tik mažytis žiburėlis, o Jėzus – Pasaulio Šviesa. Jonas yra tik tyruose šaukiančiojo balsas, o Jėzus – Amžinasis Žodis. Jonas yra Jėzaus pirmtakas, kuriam jis turėjo paruošti kelią. Tą Jėzų jis jau pagarbino, dar būdamas po motinos Elzbietos širdimi, šokinėdamas iš džiaugsmo, kai prisitartino Mergelė Marija.

„Balsas iš dangaus prabilo: Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosiu“. Ar Jis Tėvo mylimasis Sūnus tik per savo dievystę, ar kartu ir per žmogystę? Kartu ir per žmogystę, nes dangiškasis Tėvas gėrisi ir mūsų žmogiška prigimtimi, išaukštinta savo Sūnuje. Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu nusileidžia ant Jėzaus tarsi balandis, kuris kadaise Nojui pranešė apie pasaulinio tvano pabaigą. O dabar Šventoji Dvasia pagerbia kūną, kuris susivienijęs su Dievu ir iškeltas į dievišką garbę.

Šiandien žmogiškomis širdimis, pagarbiai švenčiame Jėzaus Krikštą. Dievui, kaip ir mums, didis malonumas yra žmogaus bičiulystė ir gyvenimas kartu, – tam skirtas kiekvienas Dievo žodis ir visas Apreiškimas. Savo draugams Jis sako: „Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs“ (Mt 28, 19–20). „Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas“ (Mk 16, 16). „Esate nuplauti, pašventinti, nuteisinti mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia“ (1 Kor 6, 11). „Juk jūs visi tikėjimu esate Dievo vaikai Kristuje Jėzuje. Ir visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsilvirkote Kristumi“ (Gal 3, 26–27).

Didžiojo senovės Bažnyčios rašytojo Origeno tėvas, pasilenkdamas prie sūnaus lopšio, kartodavo: „Garbinu Dievą, kuris yra šio mažo pakrikštyto kūdikėlio širdyje.“

Grigalius Antiochietis yra pasakęs: „Jeigu matysite mano Sūnų alkstantį, trokštantį, miegantį, vaikštantį, vargstantį, pliekiamą rykštėmis, savo noru keliamą ant kryžiaus, jo sutikimu vinimis prikalamą, savo valia mirusį arba kaip mirusįjį kape sergstimą, – visa tai priskirkite jo kūnui. Bet jei šį mano Sūnų pamatysite savo žodžiu pašalinant raupus, purvą pagydant aklumą, vienu mostu palenkiant prigimtį, penkiais duonos kepalais pamaitinant penkis žmonių tūkstančius, mokinių delnais tarytum arklais dirbant neįdirbtą žemę, balsu nuraminant šėlstančią ir kalnų keteras bangomis mėgdžiojančią jūrą, tarsi žeme vaikštant jūros paviršium, lyg vergams įsakinėjant demonams, – visa tai priskirkite dieviškai jo prigimčiai. Nemanykite, jog kilnieji darbai yra vieno, o paprastieji – kito, bet supraskite, kad ir viena, ir kita yra vieno ir to paties darbai. Jo yra ir visa tai, kas dieviška, ir visa, kas žmogiška. Jo yra ir Kūrėjo darbai, ir žmogaus kančios. Nes vienas ir tas pats yra mano Sūnus, kuris ir dieviškuosius savo darbus dirba ir visus savo kūno reikalus savais paverčia.“

Krikštas

Ar Krikštas būtinas, kad įžengtume į krikščionišką gyvenimą?

Norint suprasti Krikšto prasmę visoje jo pilnatvėje, reikia pažūrėti, kaip jį įgyvendino pirmieji Kristaus mokiniai. Petro žodžiai per pirmąsias krikščioniškas Sekmines klausiusiems „verte vėrė širdį“, kai jie suprato, jog nesugebėjo Jėzuje įžvelgti Dievo Siųstojo. Kupini gailesčio jie klausinėjo apaštalių: „Ką mums daryti?“ Ir Petras atsakė: „Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės: tada gausite Šventosios Dvasios dovaną“ (Apd 2, 37-38). Taigi Krikštas išreiškia, viena vertus, *metanoia*, esminį orientacijos pakeitimą, nulemtą susitikimo su Dievu, kita vertus – priėmimą Dievo Dvasios, paverčiančios žmones naujais kūriniais (žr. 2 Kor 5, 17). Bergždžių gailestį jis perkeičia į atgailą, kuri yra vartai į bendrystės gyvenimą.

Anaip tol nebūdamos paprastomis išorinėmis apeigomis, siekiant pažymėti priklausomybę visuomenės daliai, Krikštas ženklina gilų žmogaus perkeitimą Dievo Kvėpavimu. Tam tikra prasme jis yra nuolatinės Sekminės, per amžius kuriantis Bažnyčią. (Prisiminkime, kad senovės Bažnyčioje, kaip kad šiandien yra Rytų Bažnyčiose, Krikštas, tiesą sakant, neatskiriamas nuo Sutvirtinimo.) Atverdamas širdį Dievo naujumui, pakrikštytasis priima Gyvenimo sėklą, kuri jį perkeis ir leis gyventi naujai (žr. 1 Pt 1, 22-23).

Kadangi gyvenimas iš esmės yra gyvenimas su kitais, jis būtinai turi išorinę pusę. Širdies perkeitimas išlieka esminis, bet yra išreiškiamas konkrečiu gyvenosenos pakeitimu, priklausymu maldos ir dalijimosi bendruomenei su visuotiniais užmojais (žr. Apd 2, 42-47). „Kas nemyli savo brolio, kurį mato, – rašo šventasis Jonas, – negali mylėti Dievo, kurio nemato“ (1 Jn 4, 20). Tai pirmiausia reiškia ne jausti, o gyventi su kitais gyvenimą, kuris mūsų bendrystę su nematomu Dievu paverčia konkrečia tikrove. Taigi, Krikštas – viešas veiksmas, kuriuo tikinčiųjų bendruomenė naują narį priima į savo glėbį.

Dievas nori mums gyvenimo pilnatvės, ir mes galime pasiekti tokį gyvenimą jo Sūnuje (žr. 1 Jn 5, 11). Tad Jėzus yra galutinis Dievo „taip“ mums. Per Krikštą Kristus mus susieja su savo „taip“, kuris tampa tuo „taip“, kurį mes savo ruožtu sakome Dievui (žr. 2 Kor 1, 19-20). Tas taip, ištartas per mūsų Krikštą, taps konkretus visuose – dideliuose ar mažuose – mūsų pasirinkimuose, kuriuos darome, kad gyventume savo tikėjimą. Taigi galima sakyti, kad visas krikščioniškas gyvenimas – tai ne kas kita, kaip mūsų Krikšto „taip“ išaiškinimas. Tie, kurie pakrikštyti labai anksti ir už kuriuos įsipareigojimus priėmė artimieji, kaip ir tie, kurie patys žingsnį prašyti šio sakramento, vienodai yra kviečiami savo Krikšto prasmę perkelti į savo kasdienybę, kaskart leidžiantis Kristaus pėdomis.

Kaip susiję Jėzaus ir mūsų Krikštas?

Krikščioniškos eros išvakarėse Palestinoje gyveno Dievo žmogus vardu Jonas. Jis skelbė neišvengiamą Viešpaties atėjimą esmingai pakeisti esamo pasaulio ir kvietė tikinčiuosius atlikti konkretų veiksmą tam ruošiantis. Brisdami į Jordano upės vandenį jie išreiškė savo atleidimo poreikį ir pasirengimą elgesio pakeitimui priimti ateinantį Dievą. Bet Jonas aiškino, kad šis veiksmas buvo tik pasiruošimas: galingsnis negu jis ateis ir „krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi“ (Mt 3, 11).

Tuomet atėjo Jėzus ir, užuot iš dangaus pakvietęs Dievo ugnį, paprašė Jono pakrikštyti jį, nepaisydamas Krikštytojo nuostabos ir dvejonų (žr. Mt 3, 14). Jis įsitikinęs, jog Jo vieta – tarp kitų, visiškai solidarizuojantis su tais, kurie suvokia savo klaidas. Tuo Jis parodo, kad Dievas nori išvaduoti mus iš neautentiško gyvenimo tik pilnutinai pasidalijęs šiuo gyvenimu. Leisdamasis panardinamas į upės vandenį, Jėzus išreiškė savo troškimą eiti iki žemiausio žmogiškos dalios taško, kad iš vidaus atvertų jį Dievo šviesai. ➡

Ir taip po šios „mirties“ iškart ėjo „prisikėlimas“. „Vos tik išbridęs iš vandens, Jėzus pamatė prasiveriantį dangų ir Dvasią, tarsi balandį, nusileidžiančią ant jo“ (Mk 1, 10). Pralaužus

Baigiame Kalėdinį laiką

Šiandien švęsdami Jėzaus Krikštą, užbaigiame Kalėdinį ir pradedame Eilinį laiką. Kad ir kaip greitai, Kalėdų šventę šventėme dvi savaites.

Atsisveikinsime su kalėdinėmis dekoracijomis, kurios mums padėjo šventiškai jaustis, ir po truputį grįšime į kasdienį, eilinį laiką, kurį pajusime ir Eucharistijos šventime. Šventines spalvas pakeis žalia, gyvenimo spalva.

Grįžtam iš Šventės pagražėję ir, tikiu, daugiau šventesni, tikrai geresni, nes buvome prie To, kuris šventas, dalinomės gerumu, kurį kiekvienas turime. Dabar taip ir tokie esame - pasikrovę, prisikrovę gerumo gyvenimui. Juo ir gyvensime...

Sausio 13-oji

Rytoj, pirmadienį, minėsime Laisvės gynėjų dieną. Šlienavos bažnyčioje Eucharistiją švęsime 12 val., ir prisiminsime gyvenančius ir gyvenusius su troškimu būti laisvais žmonėmis. Šią lietuvišką, mums savą dieną, minėsime kartu su Šlienavos mokyklos vyresniais mokiniais.

Ryte, 8 val., 1991 m. žuvusiųjų už Lietuvos laisvę atminimas yra pagerbiamas visuotinė iniciatyva - "Atmintis gyva, nes liudija" - languose, ant palangių, dešimčiai minučių, uždegant vienybės ir atminimo žvakes.

sieną tarp žmonijos ir Dievo, Dievas vėl yra tarp žmonių. Ir iš Tėvo ateina žodžiai, kurie žydu Raštų šviesoje išreiškia Jo santykį su Jėzumi ir sykiu misiją, kuriai Jis skiria savo Sūnų – perteikti šį santykį kitiems. Pradedama nuo Kristaus žmogiškumo, Dvasia Kūrėja atnaujiną žemės veidą, leisdama Jai įžengti į bendrystę su amžinuoju Tėvu.

⇒ Prasminga mūsų Krikštą matyti ir kaip veiksmą, kuriuo Kristus ranka apkabina mūsų pečius ir ima mus su savimi į erdvę, nužymėto Ją Krikšto. Mes mirštame su Juo egzistencijai, paženklintai netikro pakankamumo ir izoliacijos, kad įžengtume į naują gyvenimą – bendrystės gyvenimą (žr. Rom 6, 3-6). Jėzaus draugijoje girdime, kaip Tėvas kreipiasi į mus šiais šviesos žodžiais: „Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosi“ (Mk 1, 11).

Sūnūs ir dukterys Sūnuje, nuo šiol mes galime tęsti Jėzaus misiją savo gyvenimo aplinkybėmis, liudydami ateinant Dievo Karalystę, kuri įžengia į mūsų pasaulį ir perkeičia jį iš vidaus. Žodžiu, Krikštas mus įstato į Kristaus Kūną. Paskandindamas mūsų ribotumus ir net mūsų atsisakymus dieviškojo gailestingumo vandenyse, mūsų Krikštas atveria erdvę, kurioje Dievas per mus gali tapti Esančiu žmonių istorijos širdyje.

Laiškas iš Taizė: 2004/5

2025 METŲ, JUBILIEJAUS MALDA

Tėve, kuris esi danguje, tegul tikėjimas, kurį mums davei per savo Sūnų Jėzų Kristų, mūsų brolių, ir meilės liepsna, Šventosios Dvasios išlieta mūsų širdyse, pažadina mumyse Tavo Karalystės atėjimo palaimingąją viltį.

Tegul Tavo malonė mus perkeičia, kad taptume darbštūs Evangelijos sėklų augintojai, ir jos perkeistų žmoniją bei visatą su pasitikėjimu laukiant naujo dangaus ir naujos žemės, kai įveikus blogio jėgas amžiams bus apreikšta Tavo šlovė.

Tegul Jubiliejaus malonė atgaivina mumyse, Vilties piligrimuose, dangiškųjų gėrybių troškimą ir teišlieja ant viso pasaulio mūsų Atpirkėjo džiaugsmą bei ramybę.

Tau, amžinai palaimintasis Dieve, tebūnie gyrius ir šlovė per amžius. Amen.

popiežius PRANCIŠKUS

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.
Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,
AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.